

Vyvěšeno dne: 24. 7. 2026

Svěšeno dne: 7. 8. 2026

Petra Kopáčková

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Aleše Roztočila a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Tomáše Kocourka v právní věci žalobce: **Miloš Turek**, zast. JUDr. Lubomírem Müllerem, advokátem, se sídlem Symfonická 1496/9, Praha 5, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, Praha 5, proti rozhodnutí žalované ze dne 16. 7. 2025, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 9. 1. 2026, č. j. 64 Ad 9/2025-55, ve znění opravného usnesení ze dne 15. 1. 2026, č. j. 64 Ad 9/2025-61,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Přehled dosavadního řízení

[1] Žalobce se žádostí ze dne 6. 11. 2023 na základě § 25 odst. 7 písm. b) zákona č. 119/1990 Sb., o soudní rehabilitaci, a dále podle nařízení vlády č. 622/2004 Sb., o poskytování příplatku k důchodu ke zmírnění některých křivd způsobených komunistickým režimem v oblasti sociální, domáhal příplatku ke starobnímu důchodu. Příplatky měly být žalobci přiznány za dobu od 20. 9. 1966 do 1. 10. 1966, kdy pobýval ve vazbě pro podezření z trestného činu výtržnictví podle § 202 odst. 1 zákona č. 140/1961 Sb., trestní zákon, ve znění účinném do 31. 12. 1966. Za spáchání tohoto trestného činu uložil Obvodní soud pro Prahu 2 žalobci trest odnětí svobody v trvání 5 měsíců, jehož výkon podmíněně odložil na zkušební dobu v trvání 2 let. Nejvyšší soud na základě stížnosti ministra spravedlnosti pro porušení zákona rozsudkem ze dne 4. 10. 2023, sp. zn. 6 Tz 75/2023, podle § 268 odst. 2 zákona č. 141/1961 Sb., trestní řád, vyslovil, že rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 28. 10. 1966, sp. zn. 3 T 198/66, byl porušen zákon v neprospěch žalobce i všech spoluobviněných. Nejvyšší soud rozsudek obvodního soudu zrušil a všechny obviněné zprostil obžaloby.

[2] Žalovaná nejprve rozhodla o žalobcově žádosti týkající se příplatku podle nařízení vlády č. 622/2004 Sb. Jedná se o příplatek k důchodu, jehož účelem je zmírnit křivdy v sociální oblasti, kterých se vůči osobám nyní pobírajícím starobní či invalidní důchod dopustil komunistický režim. Žalovaná žádost žalobce zamítla s tím, že jej nelze považovat za osobu, na níž se vztahuje § 1

odst. 1 písm. a) nařízení vlády č. 622/2004 Sb., neboť trestný čin výtržnictví, za který byl žalobce v minulosti odsouzen, nespadá pod trestné činy vymezené v § 2 zákona o soudní rehabilitaci. Krajský soud v Českých Budějovicích (dále jen „krajský soud“) se s uvedeným názorem žalované neztotožnil a rozsudkem ze dne 30. 9. 2024, č. j. 64 Ad 9/2024-43, její rozhodnutí zrušil. Žalovanou zvolené řešení posoudil jako příliš formalistické a nijak nezohledňující skutečnost, že výše zmíněným rozsudkem Nejvyššího soudu k faktické rehabilitaci žalobce za politicky motivované trestní (vazební) stíhání došlo. Krajský soud dospěl k závěru, že žalobce má právo na poskytnutí příplatku k důchodu ke zmírnění křivd způsobených mu komunistickým režimem v oblasti sociální dle nařízení vlády č. 622/2004 Sb. Tento závazný právní názor žalovaná respektovala a rozhodnutím ze dne 29. 11. 2024, č. j. X, žalobci podle § 2 odst. 1 nařízení vlády č. 622/2004 Sb. přiznala příplatek ke starobnímu důchodu ve výši 72 Kč měsíčně.

[3] V případě žádosti o příplatek dle § 25 odst. 7 písm. b) zákona o soudní rehabilitaci žalovaná žádost žalobce rozhodnutím ze dne 3. 6. 2025, č. j. X, zamítla s tím, že nesplnil podmínky zakotvené v § 25 odst. 1 uvedeného zákona, neboť před jeho uvězněním nevykonával žádnou pracovní činnost, jejíž plnění by mělo být v rámci zjištění dob pojištění v období žalobcova vazebního stíhání zohledněno.

[4] Proti rozhodnutí žalované ze dne 3. 6. 2025 podal žalobce námitky. Zpochybnil aplikovatelnost podmínek stanovených v § 25 odst. 1 zákona o soudní rehabilitaci v situaci, kdy jeho žádost byla podána na základě § 25 odst. 7 písm. b) uvedeného zákona. Je proto právně nevýznamné, zda před svým vazebním uvězněním vykonával pracovní činnost, či nikoli.

[5] Námitky žalobce byly nadepsaným rozhodnutím žalované zamítnuty a prvostupňové rozhodnutí potvrzeno. Žalobci nárok na příplatek na základě § 25 odst. 7 zákona o soudní rehabilitaci nevznikl, neboť mu nevznikl žádný nárok dle odst. 1 uvedeného zákonného ustanovení, který by mohl být příplatkem dle odst. 7 nahrazen. Žalobce totiž před vazbou žádné zaměstnání neměl. Příplatek dle § 25 odst. 7 zákona o soudní rehabilitaci není novým nárokem, nýbrž jde pouze o alternativu k zápočtu dob podle předchozích odstavců. Pokud žalobce před vzetím do vazby vůbec nepracoval, nebyl touto vazbou ani znevýhodněn ve svém důchodovém zabezpečení, a proto není dán důvod ke kompenzaci dle kteréhokoli odstavce § 25 zákona o soudní rehabilitaci.

[6] Žalobce se s výše uvedeným názorem žalované neztotožnil a podal proti rozhodnutí o námitkách žalobu. Krajský soud žalobu v záhlaví nadepsaným rozsudkem zamítl.

[7] Krajský soud uvedl, že smyslem příplatku k důchodu dle § 25 odst. 7 zákona o soudní rehabilitaci je sanovat křivdy, které vznikly v důsledku komunistické represe poškozeným osobám v oblasti důchodového zabezpečení. Na tento příplatek má účastník soudní rehabilitace nárok v případě, kdy mu objektivně bylo znemožněno vykonávat (dosavadní) pracovní činnosti. Z hlediska uplatnění nároků má poškozený možnost žádat, aby mu byly doby výkonu vazby a trestu odnětí svobody započítány tak, jako by se jednalo o výkon práce, kterou před vzetím do vazby (výkonu trestu) vykonával podle § 25 odst. 5 zákona o soudní rehabilitaci, nebo žádat o měsíční příplatek k důchodu podle § 25 odst. 7 uvedeného zákona.

[8] Jazykovým výkladem § 25 odst. 7 zákona o soudní rehabilitaci lze dovodit, že účastník soudní rehabilitace má na příplatek právo pouze v případě, kdy má nárok na započtení dob pojištění dle předchozích odstavců. S ohledem na skutečnost, že žalobce nebyl zaměstnán před nástupem do vazby, nebyla mu přerušena nezákonným uvězněním pracovní činnost, a proto mu ani nevznikla žádná újma v podobě ztráty dob pojištění za období, kterou by bylo nutno sanovat příplatkem podle § 25 odst. 7 zákona o soudní rehabilitaci.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalované

[9] Proti tomuto rozsudku podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) **kasační stížnost**, ve které uvedl, že je na poškozeném, zda uplatní nárok na příplatek podle § 25 odst. 1-6 nebo odst. 7 zákona o soudní rehabilitaci, přičemž přiznání příplatku podle § 25 odst. 7 písm. b) zákona o soudní rehabilitaci není možné nepřiznat pro nesplnění podmínek podle § 25 odst. 1 téhož zákona. Oproti případu posuzovanému v rozsudku NSS ze dne 18. 5. 2021, č. j. 3 Ads 108/2018-29, byl stěžovatel prokazatelně zbaven osobní svobody vazbou v přesně vymezeném období. Poukázal na rozsudky NSS, podle kterých není třeba zkoumat, zda byla osoba před vzetím do vazby (nástupem do výkonu trestu) zaměstnávána či nikoliv. Jedná se o rozsudky ze dne 25. 10. 2006, č. j. 3 Ads 15/2006-49, ze dne 25. 4. 2007, č. j. 6 Ads 80/2006-39, ze dne 26. 7. 2007, č. j. 6 Ads 121/2006-42, a ze dne 25. 10. 2007, č. j. 6 Ads 7/2007-37.

[10] Uvedl, že od roku 1990 měla řada rehabilitovaných osob možnost zvolit si postup podle § 25 odst. 7 zákona o soudní rehabilitaci bez ohledu na prokázání podmínky podle § 25 odst. 1 téhož zákona. Poukázal na rozsudek NSS ze dne 27. 6. 2012, č. j. 6 Ads 161/2011-29, a uvedl, že o nárok podle § 25 odst. 1 až 6 zákona o soudní rehabilitaci nežádal. Dále poukázal na rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 10. 12. 2008, č. j. 42 Cad 176/2008-14, a rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 30. 4. 2009, č. j. 4 Cad 70/2008-15, dle kterých měl být přiznán příplatek podle § 25 odst. 7 zákona o soudní rehabilitaci osobám, které byly v době nezákonného zbavení osobní svobody již poživateli starobního důchodu. Odkázal též na závěry, které vyplývají z judikatury Ústavního soudu v rehabilitačních kauzách.

[11] Žalovaná ve svém **vyjádření** ke kasační stížnosti uvedla, že stěžovatel před svým zadržením nevykonával žádné zaměstnání, a tak nemohl být na svých důchodových nárocích poškozen. Nárok na příplatek k důchodu dle § 25 odst. 7 zákona o soudní rehabilitaci je alternativním způsobem výpočtu důchodu, který je vázán na splnění podmínek uvedených v § 25 odst. 1 až 5 téhož zákona, což mimo jiné vyplývá i z rozsudku NSS ze dne 18. 5. 2021, č. j. 3 Ads 108/2018-29. Stěžovatelem zmiňované rozsudky NSS se týkaly poskytování tzv. *denin*, tj. poskytování příplatků v poměrné výši i za dny věznění nečinící celý měsíc. V případě stěžovatele bylo prokázáno, že nesplňuje zákonné podmínky pro přiznání předmětného příplatku k důchodu.

[12] V **replíce** stěžovatel uvedl, že z jím citovaných rozsudků NSS vyplývá, že předchozí zaměstnání pro přiznání nároku podle § 25 odst. 7 zákona o soudní rehabilitaci není třeba řešit. Poukázal na další judikaturu Ústavního soudu v rehabilitačních kauzách.

[13] Žalovaná v **duplice** uvedla, že stěžovatelem citovaný rozsudek NSS ze dne 27. 6. 2012, č. j. 6 Ads 161/2011-29, zrušil rozhodnutí krajského soudu i rozhodnutí žalované o námitkách pro nepřezkoumatelnost. V případě posuzovaném v citovaném rozhodnutí osoba domáhající se příplatku před uvězněním pracovala. Stěžovatelem citovaná rozhodnutí správních soudů z roku 2008 se nezabývala podstatou a účelem příplatku k důchodu a nevypořádala se se systematikou ustanovení § 25 zákona o soudní rehabilitaci. Tato rozhodnutí překonal rozsudek NSS č. j. 3 Ads 108/2018-29.

[14] V **triplice** stěžovatel upozornil, že v případě řešeném rozsudkem NSS č. j. 6 Ads 161/2011-29 neměl stěžovatel nárok na příplatek nikoliv pro nesplnění obecných podmínek pro jeho přiznání, ale protože by jeho důchod s příplatkem překročil tehdy přípustnou nejvyšší možnou míru důchodu, proto byl stěžovateli přiznán přídavek k důchodu podle nařízení vlády č. 51/1994 Sb. Poukázal na to, že žalovaná nepodala kasační stížnost proti jím citovaným rozsudkům Krajského soudu v Praze a Městského soudu v Praze a příplatek v obou případech

přiznala. Stěžovatel dále poukázal na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 30. 1. 2026, č. j. 1 Ad 19/2025-75.

III. Posouzení kasační stížnosti

[15] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval splněním formálních podmínek kasační stížnosti. Konstatoval, že kasační stížnost je přípustná. Napadený rozsudek proto NSS přezkoumal v mezích rozsahu kasační stížnosti a uplatněných důvodů. Nezjistil vady, ke kterým je povinen přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[16] Kasační stížnost není důvodná.

[17] Výkladem ustanovení § 25 zákona o soudní rehabilitaci se Nejvyšší správní soud zabýval v rozsudku ze dne 18. 5. 2021, č. j. 3 Ads 108/2018-29. V něm uvedl: „*K tomu je nutno dále dodat, že § 25 odst. 1 a 5 zákona o soudní rehabilitaci vyplývá, že odškodnění v oblasti důchodového zabezpečení mělo primárně sloužit k tomu, aby nebyla daná osoba znevýhodněna oproti jiným poživatelům dávek důchodového pojištění v důsledku toho, že jí bylo znemožněno pracovat. Příslušné doby se proto mají započítávat tak, jako kdyby se jednalo o výkon práce. I ze zařazení § 25 do oddílu šestého zákona o soudní rehabilitaci nazvaného „Odškodnění“ je zřejmé, že má jít o nahrazení újmy, která se daným osobám stala, oproti stavu, pokud by vůči nim nebylo postupováno v rozporu s principy demokratické společnosti. Příplatek k důchodu podle § 25 odst. 7 zákona o soudní rehabilitaci představuje pouze alternativu k zápočtu dob podle odst. 5. Nejde o zcela nový nárok, jenž by se měl vztahovat i na osoby, které nemohlo jednání státu v rozporu s demokratickými principy v oblasti důchodového zabezpečení jakkoliv poškodit. Manžel žalobkyně zjevně nemohl vykonávat jakoukoliv pracovní činnost, protože mu v rozhodné době byly necelé 2 roky. Objektivně proto nemohl být ekonomicky činnou osobou (nemluvě o pravidlech pro zápočet dob, kde dolní hranicí je skončení povinné školní docházky), a tudíž ani nemohl být na svých důchodových nárocích nějak poškozen.“*

[18] Byť se v případě řešeném v citovaném rozsudku Nejvyššího správního soudu skutkově jednalo o příplatek k vdovskému důchodu po manželu stěžovatelky, jež byl nuceně vysídlen z rodného domu, není soudu znám důvod, proč by závěry třetího senátu nemohly být aplikovatelné i na případ stěžovatele. Podle citovaného rozsudku je příplatek podle § 25 odst. 7 zákona o soudní rehabilitaci pouze alternativou k nárokům podle odstavců 1 až 5 téhož paragrafu, přičemž tam stanovené podmínky nároků lze vztáhnout též na nárok dle odst. 7. Nárok na příplatek podle § 25 odst. 7 zákona o soudní rehabilitaci tak má žadatel, který splňuje podmínky pro přiznání příplatku podle předchozích odstavců.

[19] Podle § 25 odst. 1 zákona o soudní rehabilitaci *se doba vazby a výkonu trestu odnětí svobody poškozeného, který byl podle tohoto zákona zcela zproštěn obžaloby, posuzuje jako doba pokračování v zaměstnání (pracovní činnosti), jež poškozený konal před vzetím do vazby (nástupu trestu), podle předpisů o sociálním zabezpečení.* Z citovaného ustanovení tedy vyplývá, že zápočet doby vazby a výkonu trestu odnětí svobody je možno provést pouze v případě, že účastník soudní rehabilitace byl před vzetím do vazby nebo před nástupem do výkonu trestu zaměstnán ve smyslu předpisů o sociálním zabezpečení. Jedině tak mohl být nezákonnou vazbou či vězněním poškozen na svých důchodových nárocích.

[20] Ačkoliv stěžovatel správně uvádí, že rozhodnutí, zda účastník soudní rehabilitace uplatní nárok podle § 25 odst. 7 zákona o soudní rehabilitaci, nebo podle předchozích odstavců téhož paragrafu, je rozhodnutím účastníka soudní rehabilitace, Nejvyšší správní soud k uvedenému dodává, že tento výběr může účastník soudní rehabilitace učinit pouze, pokud splňuje podmínky uvedené v § 25 odst. 1 až 5 zákona o soudní rehabilitaci.

pokračování

[21] Stěžovatel však podmínky nároku dle § 25 odst. 1 zákona o soudní rehabilitaci nesplňuje, v důsledku čehož nemá ani nárok na přiznání měsíčních příplatků k důchodu podle § 25 odst. 7 zákona o soudní rehabilitaci. Ze správního spisu totiž vyplývá, že stěžovatel žádné zaměstnání před vzetím do vazby nevykonával a do prvního zaměstnání nastoupil až 3. 10. 1966, tedy po propuštění z vazby. Pobytem ve vazbě tudíž nemohl být nijak poškozen na svých důchodových nárocích.

[22] Ke stejným závěrům dospěl též Městský soud v Praze v rozsudku ze dne 30. 1. 2026, č.j. 1 Ad 19/2025-75, na který stěžovatel sám odkazuje. V případě posuzovaném v citovaném rozsudku navázal Městský soud v Praze na závěry z rozsudku NSS č. j. 3 Ads 108/2018-29 a dále uvedl: „Soud neshledal důvod se od tohoto výkladu jakkoliv odchýlit ani v posuzované věci. Na tyto závěry pak lze navázat výkladem předmětného ustanovení na základě metody gramatického (doslovného) výkladu ve spojení s teleologickou metodou výkladu (smyslem a účelem právní úpravy). Z doslovného znění citovaného ustanovení i z jeho smyslu a účelu plyne, že k tomu, aby poškozený mohl žádat o příplatek k důchodu vyjádřený pevnou částkou podle odst. 7, musí splňovat podmínky pro jeden z nároků podle odstavců 1 až 6; to vyplývá přímo z formulace: »místo nároků vyplývajících z ustanovení předchozích odstavců«. To však nebyl případ žalobce, neboť podmínky podle žádného z odstavců 1 až 6 nesplňoval. Především však nebyl nijak zkrácen na započítané době pojištění (dříve době zaměstnání), která pro žalobce připadala v úvahu jako jediný nárok vyplývající z předchozích odstavců s ohledem na skutkové okolnosti předmětu jeho rehabilitace (žalobce nebyl v inkriminované době stíhán, odsouzen, či ve výkonu trestu odnětí svobody, pročez logicky nemohl ve výkonu takového trestu ani konat práce za zvlášť obtížných podmínek I. nebo II. pracovní kategorie). Za dotčený rok 1989, kdy byl prokazatelně nezákonně ve vazbě, byl pouze v řádu dnů, neměla tato skutečnost žádný dopad do jeho oblasti důchodového zabezpečení, tedy neměla vliv na jeho nárok na starobní důchod. To plyne z doloženého evidenčního listu důchodového pojištění za rok 1989, kdy mu byla prokazatelně započtena doba pojištění plných 365 dnů. V takovém případě nemá právo žádat o alternativu při odškodňování dopadů do důchodového zabezpečení, neboť mu prokazatelně žádná škoda v této oblasti jednoduše nevznikla.“

[23] Ke stěžovatelem uváděné argumentaci rozsudkem NSS ze dne 27. 6. 2012, č. j. 6 Ads 161/2011-29, lze uvést, že tímto rozsudkem byla zrušena rozhodnutí krajského soudu a žalovaného pro nepřezkoumatelnost. Jde-li o stěžovatelem citovanou pasáž z rozsudku („Podle § 25 odst. 7 zákona o soudní rehabilitaci může poškozený žádat, aby mu byly příspěvky k důchodu uvedené v citovaném ustanovení přiznány místo nároků vyplývajících z ustanovení předchozích odstavců. Je tedy zřejmé, že stěžovateli by mohl být příplatek k důchodu podle zákona o soudní rehabilitaci poskytnut pouze, pokud by již neuplatnil nároky podle ust. § 25 odst. 1 až 6 zákona o soudní rehabilitaci.“), lze se s uvedeným závěrem šestého senátu ztotožnit. Stěžovatel však pomíjí skutečnost, že pouhé neuplatnění nároků podle § 25 odst. 1 až 6 zákona o soudní rehabilitaci není jedinou podmínkou pro přiznání příplatku podle § 25 odst. 7 téhož zákona. Jak soud vysvětlil výše, pro přiznání nároku na příplatek k důchodu podle § 25 odst. 7 zákona o soudní rehabilitaci je též třeba splnit podmínky, které jsou uvedeny v odst. 1 až 5 téhož paragrafu.

[24] Stěžovatelova argumentace rozsudky Nejvyššího správního soudu č. j. 3 Ads 15/2006-49, 6 Ads 80/2006-39, 6 Ads 121/2006-42 a 6 Ads 7/2007-37 není přiléhavá, jelikož se soud v nich nezabýval podmínkou předchozího zaměstnání těchto žadatelů. Uvedená rozhodnutí se zabývala problematikou tzv. „denin“.

[25] Poukazuje-li stěžovatel na rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 10. 12. 2008, č. j. 42 Cad 176/2008-14, a rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 30. 4. 2009, č. j. 4 Cad 70/2008-15, Nejvyšší správní soud k tomuto uvádí, že ve své rozhodovací činnosti není rozsudky krajských soudů vázán. Rozhodovací praxe správních soudů byla následně korigována rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 5. 2021, č. j. 3 Ads 108/2018-29, jak je popsáno výše.

[26] K doloženým rozhodnutím o příplatku k důchodu podle § 25 odst. 7 zákona o soudní rehabilitaci ve věcech jiných žadatelů, které patrně spojuje zastoupení stejným advokátem v jejich sporech, který se na danou problematiku specializuje, soud uvádí, že nemá k dispozici jejich dávkové spisy a nejsou mu známy skutkové okolnosti těchto žadatelů, kdy ze samotných rozhodnutí tyto detaily zcela nevyplývají, a nelze je tak ověřit, či se vůči nim skutkově vymezit. Nejvyšší správní soud v tomto soudním řízení není oprávněn jakkoliv hodnotit či přezkoumávat zákonnost těchto rozhodnutí.

[27] Dále Nejvyšší správní soud uvádí, že stěžovatel v žalobě neuplatnil argumentaci, že by bylo porušeno jeho právo na ochranu legitimního očekávání založeného ustálenou rozhodovací činností žalované. (Tuto argumentaci uplatnil až po uplynutí lhůty pro podání žaloby elektronickým podáním doručeným do datové schránky krajského soudu dne 25. 8. 2025, aniž by vysvětlil, proč tak nemohl učinit v běhu žalobní lhůty, tj. v rozporu s § 71 odst. 2 větou třetí s. ř. s.). Takováto námitka uplatněná nyní v řízení o kasační stížnosti, v níž se stěžovatel dovolává konkrétních rozhodnutí žalované, která jsou dle jeho mínění založena na opačném právním názoru, než žalovaná uplatnila v jeho věci, je tedy rovněž dle § 104 odst. 4 s. ř. s. nepřijatelná. Z tohoto důvodu se Nejvyšší správní soud tímto důvodem kasační stížnosti nezabýval a neprovedl ani důkazy, které za účelem prokázání správní praxe stěžovatel navrhl.

[28] Nejvyšší správní soud závěrem shrnuje, že krajský soud v napadeném rozhodnutí správně posoudil, že žalobce nesplňuje zákonné podmínky pro přiznání předmětného příplatku k důchodu dle § 25 odst. 7 zákona o soudní rehabilitaci, který není samostatným nárokem, ale alternativním způsobem odškodnění vyplývajícím z § 25 zákona o soudní rehabilitaci za újmu vzniklou oprávněné osobě v oblasti důchodového pojištění nezákonnou vazbou či vězněním.

IV. Závěr a náklady řízení

[29] Nejvyšší správní soud shledal nedůvodnými všechny stěžovatelem uplatněné námitky, kasační stížnost je proto nedůvodná. Nejvyšší správní soud tedy dle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. kasační stížnost zamítl.

[30] Jelikož stěžovatel neměl v řízení o kasační stížnosti úspěch a žalovanému náhrada nákladů řízení nenáleží, Nejvyšší správní soud rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 1 a 2 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 24. července 2026

L. S.

Mgr. Aleš Roztočil v. r.
předseda senátu